

Simorghī / سیمرغی edition farangis

Simorghī / سیمرغی : a philosophical journal on secular mysticism and iranian culture. *Simorghī*, ISSN 2701-374X, Jahrgang 4, Nr. 2, February 2023. Excerpts and thoughts (1), series.

قسمت ها و چاشنی های اندیشه ، سریال

اندیشه های و هنر

منوچهر جمالی و فرنگیس یگانه

Excerpts and thoughts (1), series

Content / Inhalt:

Excerpt

[Zan va Secularite](#); Femaleness and Secularity (en) ... 3

Poetry and Art

[Miweh bi Tokhme](#), Jamali (fa) ... 8

Fruit without Seeds (en) ... 9

Früchte ohne Kerne (de) ... 11

Persian Village, painting by Farangis ... 14

Persian Village, Farangis (en.) ... 15

Persisches Dorf (de) ... 17

Thoughts, Jamali (fa, en, de)

Language revolution ... 19

A permanent search ... 21

Not breaking the idols ... 22

Miracles ... 24

Thinking in faith ... 26

Philosophical clarifications ... 28

Appendix: A letter by the Iranian writer M.A. Jamalzadeh to Farangis G. Yegane about her paintings 'Persian Village' and 'Women in the Night-Garden' (see: first page) ... 32

An excerpt from: *Creative reason as the basis in Iranian philosophy; Volume 4: Knowing through an enquiring reason*, in: Simorgh, Volume 4, Issue 1 (2023), p. 106. The editing has been altered for translation purposes, to highlight some relevant terms.

زن و سکولاریته

Femaleness and Secularity

Why did

1. “Woman”/”female”/”femininity”
2. “the body = the bodily = matter”
3. “the world”
4. “the passing time = the mortal world”
5. “sensory insight”

all the five of them lose their dignity at some point in the past? And why can they return to their “true honor and the validity of their self” only conjointly, with each other?

تنی = تنکردی و دنیا / گیتی

The physical world (Tani = Tankardi), the world (Giti), “transitory time”, “thinking based on the senses”, and wisdom, are all considered “female”. In Persian, “Giti Khanum” is still a woman's name. In Arabic, “the world” is also called: Umm Habab, Umm Hajib, Umm Khatoor, Umm Salma, Umm Al-Qa, Umm Wafer. In the Avesta and in Pahlavi the physical world is called “Tankardi = Ten Kirti”, which means “born from the womb”.

All that is “born from the womb” is belonging to the physical world. The opposition to the physical world is a direct opposition to femaleness. The word “Tan” (body) itself in Persian means “womb and birth canal”, whether it’s a male or a female body. All bodies are “feminine” in that sense.

In the Iranian culture the body and the soul (= ji + yan) are a pair, a twin, a companion, a yoke, and they create together, in equality as one.

جان (= جی + یان)

The soul which is “ji” becomes the fire of the soul جان , and is the nature of God himself.

تن (جسم)

In other words, God is at the center of the body, which is female. “Ji / جی” itself is the name of the God of *time, life, music and knowledge*, which transforms into Giti / گیتی (*world and time / دنیا و زمان*). God is manifest, in the bodies, in the world, and in time.

The insight through the senses, from which “knowledge” and “prudence” emerge, is the fire of life – substance of God himself – born from the openings or windows of the body. The *visions of all senses*, all born from God’s own substance, occur through the various “windows” (birth channels) of the body (= femineity/female principle).

Zarathushtra stood up against this principle of pairing and co-creation. Body and God were no longer considered as paired. The Zoroastrian God is no longer the ‘Ear of Grain’ the *Khushe* / خوشه , the fire-grate کانون آتش .

The word “woman / زن” itself in the Avesta means both “giving birth” and “knowing”. Thus insight is the phenomenon of physical birthing. Zarathustra would not accept this.

His Ahura Mazda finds his place in “infinite light”. This infinite clarity originally is “the light of it + Agra”:

« روشنی آن + اگرا »

It means light without womb and light without fire (*tokhm*/egg/seed).

So it can be seen that the world, the senses, femineity, the body, passing time (mortality) and transformation, and human beings as such, are kept away from God in the light-religions (Lichtreligionen, ادیان نوری).

Molavi writes:

چیست دنیا ، از خدا ، غافل شدن
نی قماش ونقره وفرزند وزن

What is the world, from God, to be neglectant
of flute, cloth, silver, child and woman.

Because of this direct view of “reproduction” or “birth” of the *body itself*, which is “female”, all these areas are being denied their due respect and their due credibility

together, and in fact secularism is associated with the increase of the respect towards all of them.

Living in transitory time, direct sensory insight and bodily and spiritual life, will not realize, actualize or accomplish their value without restoring the right of ‘females/women’ to women [their own principle].

Secularism, in depth, is a woman’s issue.

Respecting each of these, demands the value of the other. Valuing the body implies valuing femaleness. Valuing “mortal time” implies valuing femaleness. Valuing scientific thinking based on sensory experience means valuing femaleness.

میوه بی تخمه !

آدم ، حقیقت را میوه بی تخمه میدانست
حقیقت را بینشی میدانست که باید از آن کام برد و به آرامش رسید ،
و میوه های بهشت را که میخورد ،
تخمه هایش را با نفرت از دهان بیرون میافکند ،
و میگفت که چرا خدا در میوه های به این شیرینی ،
سنگهای دندان شکن گذاشته ،
ولی ابلیس میدانست که میوه نرم ، زهدان تخمه سنگین است .
و تخمه ِ « میوه بینش » ، « پرسش » دندان شکنست !
ابلیس ، تخمه هائی را که آدم با خشم از دهان بیرون میافکند ،
در زمینی دیگر کاشت و بهشتی دیگر آفرید.
که میوه های بی سنگ ، و بینش ها بی سؤال بودند !
و آدم که از میوه های بهشت خدا ، بیزار شده بود ،
پشت به بهشت خدا کرد ،
و به سراغ بهشت ابلیس رفت ،
که کام را شیرین میکرد و آرامش میبخشید ،
و میوه بینش در خود ، هیچ تخم پرسشی نداشت.
او از کاشتن رنج آور تخمه ، و پرورش آن ،
و خطرهای کشت و کار ، بیزار بود
و از آن پس در بهشت ابلیس ماند ،

که « معرفت بی سؤال » داشت .
او حقیقت را ، « میوه بی تخمه » میدانست ،
و حقیتهای بی سؤال را ، مصرف میکرد
و نمیدانست که حقیقت ، آنگاه آفریننده است ،
که تخمه اش ، سؤال باشد ،
و معرفتی که از آن سئوالی پیدایش نمییابد ، حقیقتی هم ندارد
او بهشت ابلیس را ، بهشت خدا نامید ،
و نام بهشت خدا را دوزخ گذاشت !

Fruit without Seeds!

Man knows that truth is a fruit without seeds,
Truth, he knows, must pacify and satisfy your palate,

Hadn't it been paradise's fruit that he'd eaten,
And of which he'd spat out its seeds in disgust,
And said why God would have to place in fruit with
sweetness,
teeth breaking rocks,

The devil though knew, that ripe fruit would bear heavy
stones.

And seeds of “visionary fruits” would break the
“questions” of the teeth!

The devil planted the seeds, that man spat with anger,
And over time grew another plant, and he’d create
another paradise.

One that would produce fruit without seeds, and sights
without questions!

And man, thrown out of paradise for eating God’s fruit,
Was so put back into God’s paradise,

And went with Satan’s paradisaical insights,
Offering taste and comfort,

And the fruit, within him, would contain no seeds of
questions.

Tired from painfully planting the seeds and cultivation,
And from the burden of growing and work,
The task became a bane.

Since then the devil would be in heaven,
That “knowledge without doubts” was achieved,
And a truth of “fruit without seeds” known,

And the truth without question be swallowed.

And man did not know that truth is the Creator,
Whose seeds become questions,

And that the knowledge that these questions developed,
he would not find,
and thus not have the truth.

So he named the devil's paradise, God's paradise,
And God's paradise would be named: a lie that's past!

Früchte ohne Kerne!

Der Mensch weiß, dass die Wahrheit eine Frucht ohne
Kerne ist,
Die Wahrheit, das weiß er, muss sättigen und den
Gaumen befriedigen,

Waren es nicht die Früchte des Paradieses die er
gegessen hätte,
Und deren Kerne er angewidert ausspie,
Von denen er fragte, warum Gott in eine süße Frucht,

die Zähne brechenden Steine legen musste.

Der Teufel aber wusste, dass reife Früchte schwere Kerne enthalten müssen.

Und dass die Samen „visionärer Früchte“ die „Fragen“ der Zähne brechen würden!

So pflanzte der Teufel die Samen, die der Mensch in Zorn ausspie,

Und mit der Zeit wuchs eine andere Pflanze, und der Teufel schuf ein neues Paradies.

Eines, das Früchte ohne Kerne und Einsichten ohne Fragen hervorbringen würde.

Und der Mensch, der aus dem Paradies geworfen wurde, weil er von Gottes Früchten aß, wurde so zurück in Gottes Paradies versetzt,

Und richtete sich mit Satans paradiesischen Einsichten ein,
die ihm Wohlgeschmack und Trost boten,

Und die Früchte in ihm würden keinen Fragen-Kerne mehr enthalten.

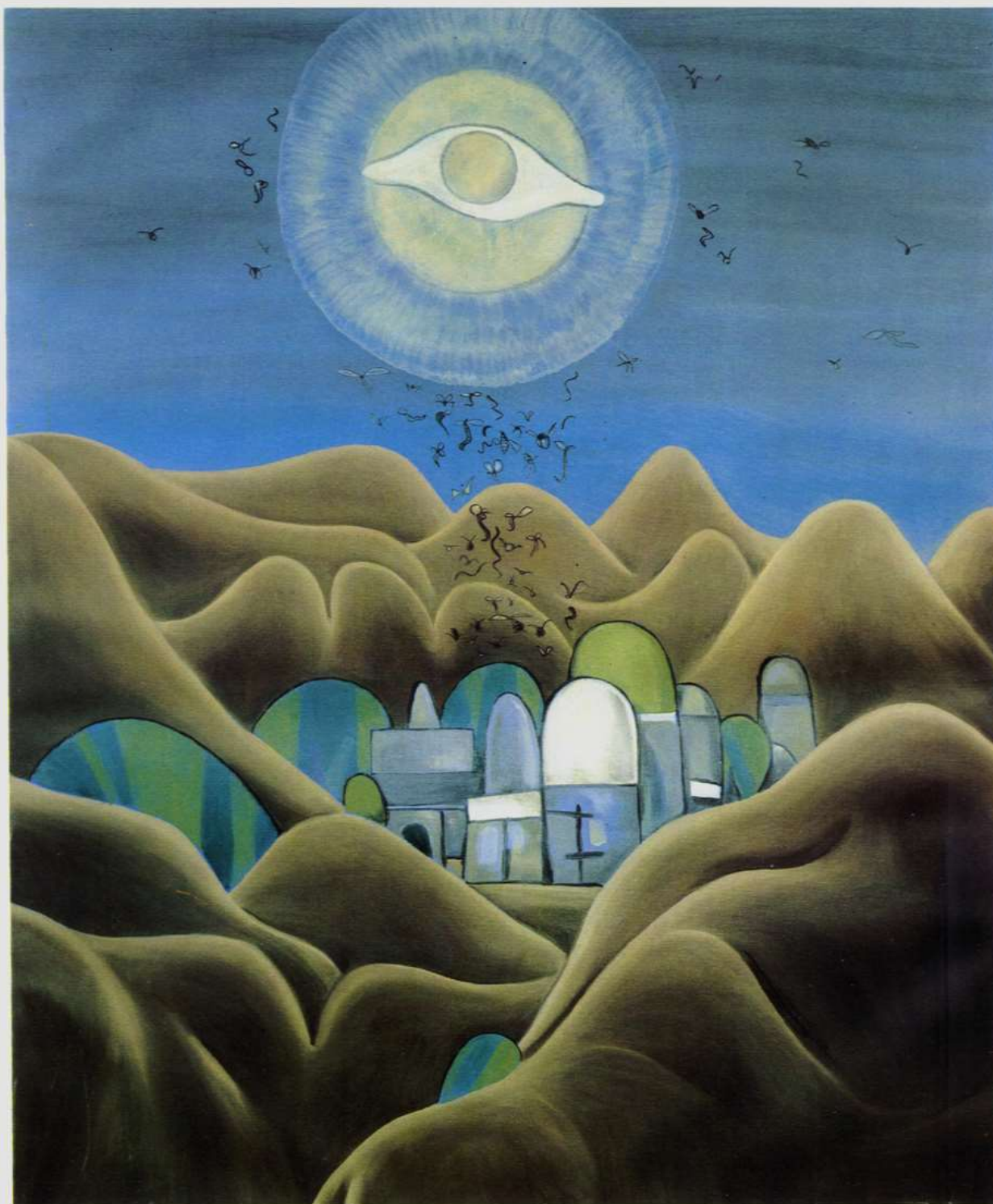
Müde vom mühseligen Säen und der Kultivierung,
Und von der Last der Wachstumspflege und Arbeit,
wurde die Aufgabe nun doch zum Fluch.

Seitdem wähnt sich der Teufel im Himmel,
Dass ein „Wissen ohne Zweifel“ erlangt und
eine Wahrheit der „Früchte ohne Kern“ bekannt wurde,
und nunmit die Wahrheit ohne Zweifel geschluckt wird.

Und der Mensch wusste nicht, dass die Wahrheit der
Schöpfer ist,
Dessen Samen zu Fragen werden,

Und dass er das Wissen, das diese Fragen hervorbringt,
nicht finden würde,
und so nicht zur Wahrheit gelangen würde.

So nannte er des Teufels Paradies Gottes Paradies,
Und Gottes Paradies: eine Lüge der Vergangenheit.

Farangis G. Yegane, Persian Village,
Oil on canvas, 97 x 80 cm / 37 x 30 1/2 inches

Persian Village

I lay me down in the soft roundings
of your valleys of Persia,
the enveloping blanket of my chador loosened
from my warm body,
black-haired primordial-mother-deity fed me
saffron spiced rice porridge,
my body filled and rounded,
in my ears sounded the chant of her encouragements,

on everything elevated fell the bluish white of the eye-
moon,
my village was built around me,
with white walls and domes,
feverish-vibrating, buzzing insect-column moved
upwards and downwards against the eye-moon,
incessant hissing of cicadas kept me half-asleep.

A light, cool wind rose behind the mountain-range,
swept the brown-black darkness of the valleys
and fanned my face,
It blew through the layers of my chador

lifted its edges and lightly blew it up
so that it detached itself from me
and disappeared floating silver-gray
towards the eye-moon.

The brightness of the young morning-sun
glared between the closed lashes of my eyes,
bright rays entered upon my awakened sense organs,
the muffledness escaped from my nerves
and my sinews tensed,
in front of me her saffron rice porridge melted,
a new hunger opened my eyes
made me strong,
straightened me up,
and let me search with my own hands
strong food.

Persisches Dorf

Ich bettete mich in die weichen Rundungen
deiner Täler Persiens,
die hüllende Decke meines Tschadors löste sich
von meinem warmen Körper,
schwarzhaarige Urmuttergottheit fütterte mich
mit safrangewürztem Reisbrei,
mein Leib füllte und rundete sich,
in meinen Ohren klang der Singsang ihrer Zusprüche,

auf alles Erhöhte fiel das bläuliche Weiß des
Augenmondes,
mein Dorf war um mich aufgebaut,
mit weißen Mauern und Kuppeln,
fiebrierende und surrende Insektensäule bewegte sich
auf und nieder gegen den Augenmond,
ununterbrochenes Zikadenzischen hielt mich im
Halbschlaf.

Ein leichter, kühler Wind erhob sich hinter den Bergen,
durchstrich die braunschwarze Dunkelheit der Täler
und fächelte mein Gesicht,
er durchwehte die Falten meines Tschadors,
lüftete seine Zipfel und hob ihn,

dass er sich von mir löste
und silbergrau schwebend
sich dem Augenmond entgegen entfernte.

Die Helligkeit der morgendlich jungen Sonne
blendete zwischen den geschlossenen Wimpern meiner
Augen,
helle Strahlen zogen in meine erwachten Sinnesorgane,
das Dumpfe entwich meinen Nerven
und es spannten sich meine Sehnen,
vor mir zerschmolz ihr safrangelber Reisbrei,
ein neuer Hunger öffnete mir die Augen
ließ mich stark werden,
mich aufrichten,
und mit meinen eigenen Händen mit eine
kräftige Nahrung suchen.

چاشنی های اندیشه ...

Language revolution ...

دموکراسی، یک انقلاب زبانی است. زبان تفاهم به جای
زبان فرمان، به جای زبان خدا، به جای زبان قدرت، به جای
زبان ترس، به جای زبان وحدت، به جای زبان ایدئولوژی،
به جای زبان دین

اقلیت و آزادی، 1981

Democracy is a language revolution. The language of understanding instead of the language of command, instead of the language of God, instead of the language of power, instead of the language of fear, instead of the language of unity, instead of the language of ideology, instead of the language of religion.

Demokratie ist eine Sprachrevolution. Die Sprache des Verstehens statt der Sprache des Befehls, statt der Sprache Gottes, statt der Sprache der Macht, statt der Sprache der Angst, statt der Sprache der Einheit, statt der Sprache der Ideologie, statt der Sprache der Religion.

Aus: Minderheit und Freiheit, 1981

A permanent search ...

آرمان فرهنگ ایران در معرفت ، «جستجوی همیشگی» است ، نه « همه دانی، و دانستن حقیقت، و مالکیت آن، و ماندگار شدن در یک آموزه و شریعت»، که ویژگی «الله» و «اهورامزدا ی زرتشت» هست. رام، خدای زمان و زندگی و موسیقی و شادی و شناخت ، میگوید که : نام من ، جوینده است – رام یشت

The ideal of the Iranian culture in knowledge is “permanent search”, not “omniscience, and knowing the truth, owning it, and persevering it in doctrine and law”, which is the characteristic of “Allah” and of Zoroaster’s “Ahura Mazda”. Ram, the god of time, life, music, joy and knowledge, says: “My name is seeker” – Ram Yasht

--

Das Ideal der iranischen Wissenskultur ist die „permanente Suche“ und nicht die „Allwissenheit“ und „die Wahrheit zu kennen und zu besitzen, und an einer Lehre und einem Gesetz festzuhalten“, was sowohl das Merkmal von „Allah“ als auch das Zarathustras „Ahura Mazda“ ist. Ram, die Gottheit der Zeit, des Lebens, der

Musik, der Freude und des Wissens, sagt: „Mein Name ist Suchende“ – Ram Yasht

19.05.2010

--

Not breaking the idols ...

”آنکه میخواهد بُت نپرستد ، نباید بُت هارا بشکند، بلکه
نباید بپرستد ”
منوچهر جمالی، نعلش ها سنگین هستند

ما، بنا بر رسوب تصاویر اسلامی و مسیحی و یهودی
در ذهنمان، می انگاریم که خدا، فراسوی خود، خلق میکند.
ولی، در فرهنگ ایران، خدا، «میشود»، و تحول می یابد و
«اصل متامورفوز» است، نه خالق. خودش، گیتی و زمان و
انسان «میشود». خودش، سکولار = زمانی هست. زندگی در
زمان ، گوهر خدائی دارد، و برترین ارزش است و نیاز به
ایمان آوردن به خدائی نیست، چون همه از گوهر خود خدا
هستند.

“He who wants not to worship idols, should not break the idols, but should not pray”

Manuchehr Jamali, Naesh-ha Sangin Hastand.

Due to the deposition of Islamic, Christian and Jewish images in our minds, we think that God creates beyond himself. But, in [pre-zoroastrian rooted] Iranian culture, God “becomes” and transforms and is the “principle of metamorphosis”, not the creator. He “becomes” himself, the world, time and man. Secular = time itself. Life in time has the essence of God, and it is the highest value, and there is no need to believe in God, because everyone is an essence of God.

--

„Wer keine Götzen anbeten will, sollte die Götzen nicht zerbrechen, sondern nicht beten“

Manuchehr Jamali, Naesh-ha Sangin Hastand.

Aufgrund der islamischen, christlichen und jüdischen Bilder, die sich in unseren Köpfen festgesetzt haben, denken wir, dass Gott über sich hinaus schafft. Aber in der iranischen Kultur „wird“ Gott und verwandelt sich und ist das „Prinzip der Metamorphose“, nicht der

Schöpfer. Er „wird“ sich selbst, die Welt, die Zeit und der Mensch. Weltlich = die Zeit selbst. Das Leben in der Zeit hat das Wesen Gottes, und es ist der höchste Wert, und es gibt keine Notwendigkeit an Gott zu glauben, denn jeder ist die Essenz Gottes.

05.04.2010

--

Miracles ...

روشنفکران ما، دم از خردگرایی میزنند، ولی هنوز در فکر معجزه اند. آنها میانگارانند که با ترجمه لایحه حقوق بشر و خواندن آن، یا با نوشتن «جدائی دین از حکومت» در قانون اساسی، آخوندها دست از کار میکشند، و مسئله تماماً حل میشود. اینها هنوز «معجزه اندیش» هستند. اندیشه اعجاز در آنها، مانده است، فقط معجزه گر، عوض شده است. ولی سکولاریسم، درست با تبعید اندیشه اعجازگری از مغز خود این روشنفکران آغاز خواهد شد. هیچ نیروئی جز خود انسان نو آور نیست که میتواند جامعه و ملت و سیاست را تحول

بدهد. این انسان نواندیش و نوآفرین هست که اصل انقلاب حقیقیست. این تصویر انسان است که باید در ذهن مردمان تغییر بکند.

Our intellectuals breathe rationalism yet they still think of miracles. They say that with translating the human rights bill and reading it or by writing “separation of religion from state” down in the constitution, the Mullahs will quit working and the problem will be simply solved. They are thinking in “miracles”; the idea of “the miracle” has remained with them, only the miracle worker has changed. However, secularism will begin with the banishment of the idea of miracles from the minds of these intellectuals. There is no innovative force other than the people themselves that can transform society, the nation and politics. People themselves are thinkers and innovators, and they shape the principle of a true revolution. It’s the image of “the human/people” themselves that has to change in people’s minds.

--

Unsere Intellektuellen atmen den Rationalismus, aber sie glauben immer noch an Wunder. Sie gehen wohl davon

aus, dass die Mullahs ihre Arbeit beenden werden, wenn sie die universellen Menschenrechte übersetzen und lesen oder die „Trennung von Religion und Staat“ der Verfassung beifügen, das Problem sei dann einfach gelöst. Sie denken in Wundern und haben sich den Glauben an „Wunder“ erhalten, nur der Wundertäter hat sich geändert. Der Säkularismus wird mit der Idee von Wundern in den Köpfen dieser Intellektuellen jedoch aufräumen. Es gibt keine andere innovative Kraft als die Menschen selbst, durch die die Gesellschaft, die Nation und die Politik verändert werden kann. Die Menschen selbst sind Denker und Erneuerer und sie gestalten das Prinzip einer wirklichen Revolution. Es ist das Bild des „Menschen“ selbst, das sich in den Köpfen der Menschen ändern muss.

01.07.2011

--

Thinking in faith ...

تفکر در ایمان، میکوشد که برای زیستن در کنون، نو را، تا میتواند، جزو گذشته سازد، و تفکر در فلسفه، میکوشد که تا میتواند برای زیستن در کنون، گذشته را، جزو نو، در آینده سازد. مسئله بنیادی که ایندورا باهم گلاویز میسازد، یکی آنست که چه اندازه از نو، در گذشته میگنجد؟ و دیگری آنست که، چقدر از گذشته، در نو و آینده، باقی میماند.

Thinking in faith tries to make the new part of the past as much as possible, in order to live in the present, and thinking in philosophy tries to make the past part of the new in the future, in order to live in the present. The fundamental problem that those two create together is how much does fit into the past? And the other is how much of the past remains in the new and future.

--

Das Denken im Glauben versucht, das Neue so weit wie möglich als Teil der Vergangenheit zu begreifen um in der Gegenwart zu leben, und das Denken in der Philosophie versucht, das Vergangene als Teil des

zukünftigen Neuen zu sehen um in der Gegenwart zu leben. Das grundsätzliche Problem, das sich aus beiden ergibt, ist: Wie viel passt in die Vergangenheit? Und das andere ist, wie viel von der Vergangenheit bleibt im Neuen und in der Zukunft.

14.06.2011

--

Philosophical clarifications ...

گرانیگاه تفکر فلسفی، حق و توانائی اندیشیدن و تاءویل کردن گوناگون تجربیات و بینش ها و پدیده هاست، نه پیروی از «یک مکتب فلسفی» و نه پیروی از «یک مذهب یا یک ایدئولوژی»، که به کلی هم آن «حق» را از انسان سلب میکند و هم آن «توانائی» را در انسان میکاهد. رنسانس، که نه تنها بازرائی، بلکه نوزائی فرهنگی هست، ریشه ژرف در تفکر فلسفی، و حق به آفریدن تاءویلات گوناگون از تاریخ و جهان و واقعیت های اجتماعی دارد. تفکر فلسفی، با شناخت تنوع و

رنگارنگی دیدگاهها و اندیشه هاست که تجربه نوینی از پدیده «روشنی» دارد. هر واقعیتی، فقط در شناخت تنوع دیدگاهها و اندیشه هاست که «روشن» میشود.

The essence of philosophical thinking is the right and the ability to think about and interpret different experiences, perspectives and phenomena, and not to follow "a philosophical school" or "a religion or ideology", which mostly implies that people forfeit exactly this right. The right and specific capacity of people to think in this way is diminished. The Renaissance, which was not merely a regeneration but a cultural renewal, was deeply rooted in philosophical thought, and in the right to create different interpretations of history, the world, and social realities. By acknowledging the diversity and variegation of views and ideas, philosophical thought has a new experience of the phenomenon of 'enlightenment'. Any reality becomes 'clear' only through the knowledge of the diversity of views and thoughts.

--

Die Essenz philosophischen Denkens ist das Recht und die Fähigkeit unterschiedliche Erfahrungen, Sichtweise

und Phänomene zu überdenken und zu interpretieren, und dabei nicht „einer philosophischen Schule“ oder „einer Religion oder Ideologie“ folgen zu müssen, was zumeist beinhaltet, dass Menschen genau dieses Recht einbüßen. Das Recht und die spezifische Fähigkeit von Menschen zu solchem Denken wird so gemindert. Die Renaissance, die nicht bloß eine Regeneration, sondern eine kulturelle Erneuerung darstellte, wurzelte tief im philosophischen Denken, und in dem Recht unterschiedliche Interpretationen der Geschichte, der Welt und der sozialen Realitäten zu schaffen. Indem das philosophische Denken die Vielfalt und die Buntheit der Ansichten und Ideen anerkennt, macht es eine neue Erfahrung mit dem Phänomen der ‚Aufklärung‘. Jede Realität wird erst durch das Wissen um die Vielfalt der Ansichten und Gedanken ‚klar‘.

17. März 2012

Anhang:

A letter by the Iranian writer M.A. Jamalzadeh to Farangis G. Yegane about her paintings: Persian Village and Women in the Night-Garden.

Ein Brief des persischen Schriftstellers M.A. Jamalzadeh an Farangis G. Yegane über ihre Bilder: Persisches Dorf und Die Frauen im Nachtgarten.

M. S. Zjamaladeh

78 Fluriant

ژدف ۲۵ فور ۱۹۷۸

1206 Serf -

کتاب - "Frangin" ۱۱ فصلی ۱۲ قطعه از نقاشی ای سرکار خانم فرنگیس را

der fende ich wunderwert!

همه کار، هم رنگ، هم کار، و هم خجسته آریست نقاش سرکار خانم فرنگیس... اکنون کتابی قدیمی
حقیر، عنوان "فرنگیس" است در ایران در زیر یک پسته است و در ایران نقاشی هم نیست
ای کتابی این ۱۲ پرده نقاشی است و در زیر یک پسته است و در ایران نقاشی هم نیست...
سی نفر مانده خانم فرنگیس عزیز از کلمات malerisch (مالیه از بعضی نظر) دیگر (از ایران
خوشم بیاید و مثلاً اگر بارانی در شبی تم و صحن و همچنین رنگها را شبیه آب و خاک ایران را
و گاهی کوههای ایران را که گویان از شهرهای رنگارنگ بکشد و شبیه آن هرگز در ایران نیست... چون
بمال خانم فرنگیس که از لذت دیدن منظره در رنگه تمام مخصوص آب و خاک ایران برخوردار است

از گوی جبارت آینه

یا که را لبه بود و که از تو سه قطعه کو صدف منظره مربوطه
Umarmung

Persisches Dorf Die Frauen im Nachtgarten

با وقت بیشتر میزنند را در بوی خوشنما را از سخن خانم خوانم و باز صحنها در شب
باز نمیدانم که باز از وصل چنین نقاشی و چنین شرو و چنین انظار و حساسیت و نگاه و نگاه
"Umarmung" که در صفت آفریده را در با آفریننده صفت میاید از منظره

ist es mein Les ... grausamen Spiel zu sein

در کتب بلا خجسته که "grausamen" را "Wunderstellen" میاید و باز

در کتب verschliessen alle Fenster will ich vor ihr verschliessen

Impressum

Edition Farangis

Untergasse 7 / Marstallweg 8

61250 Usingen / Taunus

Deutschland

mail@farangis.de

Tel. + 49 6081 6 88 24 49

www.farangis.de

Autor:innen: Manuchehr Jamali (Mohammad Yegane Arani), Farangis G. Yegane (Gertrud Waltraud Lück-Flender).

Illustrationen/Illustrator:in: (Malerei, Öl auf Leinwand) Farangis G. Yegane (Gertrud Waltraud Lück-Flender)

Übersetzer:innen: Gita Marta Yegane Arani

Herausgeber:innen: Lothar Yegane Arani, (geb. Prenzel); Gita Marta Yegane Arani; Edition Farangis

Erscheinungsdatum: Februar 2023

Kontakt Daten: www.farangis.de

Copyrights: Edition Farangis 2023

© Edition Farangis, Usingen, 2023.